

Då var Engelbrektsturen avklarat också, deltävlingarna avklaras på löpande band nu när tiden går så fort. Endast Bockstensturen och Stenbocksturen kvar i cupen i år och det känns som om det var igår vi stod på startlinjen på Billingeracet.

Engelbrektsturen har jag lyckats väl med senaste åren och det är det race på kalendern jag vet hur jag ska tackla på förhand för att kunna vara med och slåss där uppe. Det kändes väldigt skönt att komma in i en tävling med lite självförtroende igen, det var ett tag sedan.

Efter XCO-SM i Borlänge förra helgen blev jag krasslig, halsont och täppt i snoken. Det hade jag nästan kunnat räkna ut på förhand då jag redan morgonen till XCO-SM kände mig hängig. Det blev några dagar lugnt måndag-onsdag innan jag började rulla igång lite på torsdagen. Jag var inte jätteorolig för det inför helgen, då jag förra året innan Engelbrektsturen blev matförgiftad och var riktigt dålig några dagar innan och missade XCO-SM pga det. Men det gick bra på Engelbrekts ändå.

Jag, David och Matilda tog team-bilen från Rejmes Örebro ner till Norberg på morgonen. Kom dit i god tid och hämtade nummerlappar, småpratade lite och med en timme kvar började jag rulla lite av uttråkning. Det blåste en del och det skulle bli lite sida mot på banvallen på vägen tillbaka märkte jag.

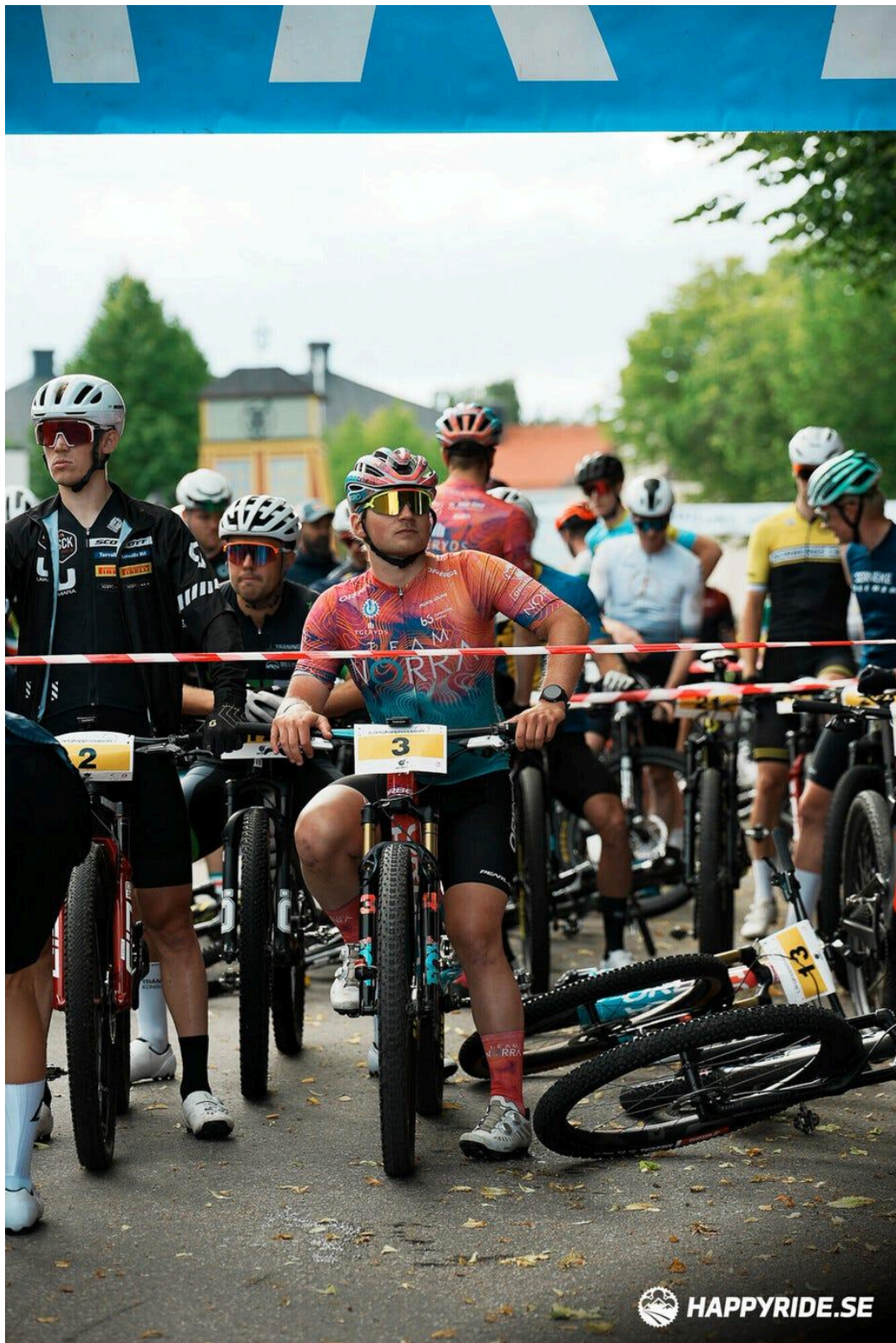

Foto: Happyride.se

Starten gick kl. 11:00 från centrala Norberg och som vanligt är det masterstart första kilometern ner till banvallen ut mot Klackberg. Jag höll mig långt framme och var avslappnad. Det var några som ville komma fram och göra fartökningar men inget mer än så. Efter knappt 4 kilometer närmar vi oss Klackberg och där börjar det alltid bli hetsigt för att

få en bra position inför första svängarna och backen. Jag var på hugget och när Johan Norén satte fart innan första hårnålssvängen tog jag hans hjul och vi var etta-tvåa in i svängarna innan backen. Johan brukar vilja köra hårt i backar och det gjorde han även här, men jag kände mig bekväm på hjul vilket var skönt. Efter första backen är det en dryg minut utför på stig där jag kunde återhämta mig inför den andra backen som är lite längre och lite drygare. Drygare i form av sämre och tyngre, mer sugande underlag.

Foto: Cykelkanalen.se

Han fortsatte att mata på uppför backe 2 också där fler var sugna på att ta sig fram. Wengan passerade mig, och det gjorde även Micke Tjulander och Edvin Elofsson.

Foto: Cykelkanalen.se

Efter andra backen som jag slet mig med uppför så hade Norén kört så hårt att det bildats en liten tätgrupp med Johan, Wengan, Micke, Edvin, jag, Marcus Karlsson, Viktor Lindqvist, Preben Brønstad, Adam Engström och Vile Torbrink, med David och Carl Pettersson som var några sekunder längre bak och kunde ansluta strax efter på grusvägarna. Farten slog aldrig riktigt av på grusvägarna bort mot Stora Malmkärra, och att vägarna var fyllda med sprängsten gjorde inte saken lättare, när det kostar mer att ligga på rulle än om det hade varit bättre underlag. Otroligt drygt med sprängsten.

Efter några kilometer viker vi höger in på en större grusväg som var bra, passade på att ta en gel och hämta andan lite. Det brukar vara hetsigt och positionskrig in på nästa stig men det var det inte, jag kunde ta täten där och in på stigen. Även där passade jag på att ta det lite lugnare, bibehålla flytet på stigen och fortfarande köra ganska fort. Märkte att det var lite småluckor bakom så jag fortsatte att hålla trycket hela vägen bort till grusvägsrakan i Väster Djupkärra. Drack sportdryck och återhämtade mig medan Wengan gick upp och tog täten in i nästa backe som är ett par kilometer lång och drygt 4 minuter lång. Det gick hårt men kontrollerat uppför och fort på grusvägarna bort mot Halvarsbenning där farmor och farfar stod och hejade.

Ett par kilometer senare kör vi två och två i bredd, Micke i vänster hjulspår med mig på hjul, och Wengan till höger med David på hjul. Jag vet att det skulle komma en stig till höger snart och funderade på hur jag skulle göra. Micke och Wengan vred upp farten in mot stigen och det var omöjligt att slingra sig in mellan dem. Wengan var först in med Micke på hjul och mig bakom. Stigen var lite blöt fortsatt efter gårdagens regn så det passade Wengan mycket bättre än Micke och jag såg att meterna växte sakta men säkert. Själv fick jag ett tillfälle att gå förbi Micke men jag gick inte för den luckan så när vi kom ut från stigen så hade Wengan

8-10 sekunder. Tänkte att vi skulle hämta in honom ganska snart då vi var 9 stycken i gruppen bakom. Jag tror att Marcus hade punkat bort sig vid det här laget. Men det blev aldrig något riktigt bra samarbete. Jag tror inte Edvin och Vile ville köra så hårt när Viktor bara låg med på hjul, när hans klubbkompis låg framför. David var på gnällan flera gånger innan och slet sig med så länge det gick. Detsamma gällde Carl.

Foto: Cykelkanalen.se

Vi passerade Fragg efter runt 23 kilometer, där fick jag langning. Efter det är det lite böljande terräng på gamla skidspår, men nu var en lång del av de skidspåren sönderkörda av skogsmaskiner. Det var inte alls kul att köra på, men tillslut så blev det bättre och skidspår igen. Vi kom till "sicksack-backen", en brant del av skidspåret som brukar kunna gå ganska hårt. Micke hade täten med mig på hjul och han körde på upp, men det kändes lätt. Efter det var ytterligare ett par kilometer med lös sprängsten som skulle avverkas. Vi höll uppe tempot men jag såg bak och såg att David hade det slitsamt ett tiotal meter bakom, så jag gick fram och sänkte tempot något så att han skulle ansluta igen vilket han gjorde.

Vi körde över vägen som går mot Fragg och där var det många andra som tog langning. Fick höra att vi hade ungefär 40 sekunder upp till Wengan. Jag gick bak lite i gruppen på Silvtjärnsvägen som även den var fylld med sprängsten för att höra med David hur han kände sig. Han hade slitit mycket och sa åt mig att vara lite återhållsam med krafterna, vilket jag gjorde. Jag letade upp Edvins rulle och tog den. Han blev nog lite irriterad när jag inte gick med runt men det struntade jag i.

Foto: Happyride.se

Vi vek in på stigarna som skulle ta oss tillbaka mot Klackberg igen. Det är ett ganska roligt parti med nästan 4 kilometer ihållande stig, varav andra halvan mycket utför. Vi hade börjat komma ifatt en hel del damer som hade startat en tid före oss men trots att vi var många med i klungan så tycker jag att det gick bra att passera även på stigarna. Ner mot Klackberg

så kändes det som om hösten var på g, lite småblött på stigarna, mörkt av träden och massor av gula löv hade lagt sig, se bilden ovan. Huvva, det vill vi inte ha ännu.

Foto: Cykelkanalen.se

I klackberg passerade vi mellantiden +32 sekunder efter Wengan, och när vi kom dit så hade det sållats lite i vår grupp. Jag, Viktor, Edvin, Micke, Norén, Vile, Preben och Adam Engström var fortfarande med. Passade på att ta en gel och dricka sportdryck på den finare grusvägen bort från Klackberg mot Flängan, där jag fick mer langning efter knappt 37 kilometer. Därefter är det lite varierat med grusväg och lättare stig ett par kilometer innan ytterligare en grusbacke skulle avklaras. Det är en riktigt seg rackare, flack och snabb, drygt 3,5 % lutning bara, men bara en uppvärmning inför Håberget som är den enda "riktiga" backen på banan skulle jag säga.

Uppför Dansarbacken som den heter så grillade Elofsson rejält, jag låg på hans hjul med övriga bakom. Hade väl en 440w 460w på hjul och han ville ha upp mig men jag ville inte så han fortsatte över krönet. Jag vet ju att det inte är långt till bergspris-backen Håberget och jag ville ha så mycket energi kvar där som möjligt. Det är mycket utför dit och bara grusvägar, inte så mycket tekniskt att behöva tänka på så jag försökte förbereda mig mentalt på att det skulle göra riktigt jävla ont i benen och lungorna. Visste att någon skulle ta tillfället i akt och köra på upp där, men vem vet jag inte. Vi närmar oss och viker skarpt höger in på den mindre grusvägen som tar oss över bäcken och in i backen. Nog för att jag hade försökt förbereda mig mentalt ett tag nu så var jag inte beredd på vilken bomb som skulle komma redan från botten av backen.

Viktor attackerade ute på högersidan från sista position och bara bombade på uppför. Nog för att han bara legat med i klungan dittills så trodde jag inte att han hade en sån

Pogacar-attack i sig. Edvin reagerar direkt och gasar på och Micke försöker även han att gå med men klarar det inte och lämnas några sekunder framför oss övriga. Viktor försvinner med Edvin strax efter, inget att göra åt. Kvar är jag, Norén, Vile och Preben, jag tror att det är här Adam släpper oss.

När backen flackar av halvvägs upp ställer sig Norén på pedalerna och kör och plötsligt ser jag att något ramlar av från hans hoj. Först trodde jag att det var hans sadelväska, men sedan såg jag att det var hela sadeln med övre delen av dropperposten som gått sönder. Flämtade fram "Johan, du tappade sadeln" och han kollade ner, och fortsatte att mata på ståendes. Därifrån är det ändå knappt 21 kilometer kvar till mål... Självt hade jag inte velat köra stående resten av vägen med nedre delen av sadelstolpen fortfarande kvar någon decimeter upp...

Vile har det kämpigt och när vi är på toppen och har kört nerför Håberget på andra sidan igen så får Preben och jag lite lucka till Johan och Vile in på nästa stig, som är riktigt flowig och jag har ett bra flyt på den. Luckan växer bak till Preben också samtidigt som jag tagit in drygt 10 sekunder på Micke. Kommer ut på grusvägen igen och trycker på, men Preben täpper de 3-4 sekunderna ganska snart. Vi hjälps åt att hålla Vile bakom oss och inser att det kommer vara svårt att hämta in Micke på grusvägarna, vi får försöka på kommande stigar istället.

Vi viker in på stigarna som tar oss till Nordansjö, jag tar täten in på stigen och har Micke i synfältet framför, men vi kommer inte tillräckligt nära. Vi plockar ett par sekunder här och där på stigpartierna men han är för stark på grusvägarna och de lättakta partierna.

Vi kommer till Nordansjö och jag får en sista langning. Min chans nu är att köra på hårt på stigen längs med kanalen och sedan efterföljande stigparti som är ganska långt och ihållande bort mot Fliken. Jag vill distansera Preben från mig och förhoppningsvis köra in Micke igen. Men jag är lite för mosig för att känna att jag riktigt kan få bra flyt på stigarna. Det hjälpte inte heller att det var några ställen som var sönderkörda av skogsmaskiner så att det bara var att ta sig fram snarare än att kunna arbeta med underlaget för att skapa eller bibehålla fart. Började inse att Preben och jag skulle slåss om den sista pallplatsen, 5:a.

Funderade på hur jag skulle göra för att inte bli 6:a och bestämde mig för att gå för spurtan. Normalt sett mitt svagaste kort i mitt arsenal, men de senaste 2 åren har jag med lite tur och en taktik lyckats vinna mina spurter här i Norberg. Så jag tänkte att det skulle kunna gå i år igen.

Vi samarbetar bra på stigarna och skidspåren runt Nordansjö och vi kommer tillbaka dit med 5 kilometer kvar till mål. Preben låg före mig och gjorde en attack på sista stigen innan vi skulle köra under den nya tunneln under Fraggvägen. Han attackerade ganska överraskande och jag var inte riktigt med på det men hämtade in den innan vi körde ner under vägen. Blev lite småless på honom efter den onödiga attacken så när vi väl kom ut på banvallen igen för att åka tillbaka mot Norberg så vägrade jag hjälpa till med dragjobbet. Det var väl lite onödigt av mig egentligen, men vi hade såpass stor lucka bak till Vile att jag chansade. Skulle vi få syn på en jagandes grupp eller person så skulle jag hjälpt till.

Det gick inte fort på banvallen så jag blev lite orolig faktiskt. Men jag stod på mig i min taktik och med en kilometer kvar går vi in genom parken och upp på upploppet. Vi rundar ju kyrkan

som vanligt och Preben börjar gasa på en bit in på asfalten. Oturligt nog så kommer vi ikapp en motionär in i första svängen så det blir n pannkaka av min "vanliga" plan då vi båda tvingades ut för långt på yttern genom första svängen. Hade inte möjlighet att ta mig ut för att svepa runt Preben på yttern i sväng 2 som jag gjort tidigare år. Fuck. Men Preben spurtade på hårt på varje raka, medan jag kunde ligga kvar på hjul och inte gasa järnet. Min chans nu var att spurta om på upploppet.

Jag kommer långt ut och tar yttern i sista svängen, jämsides med Preben. jag får en längre väg men känner ganska snart att jag har en högre fart i mig och passerar honom med en cykellängd över mållinjen och tar femteplatsen. Det är jag riktigt nöjd med, både spurten och genomförandet av tävlingen. Jag körde med ett lugn och ett självförtroende som jag känner att jag saknat tidigare i år.

Foto: Cykelkanalen.se

Foto: Cykelkanalen.se

Foto: Cykelkanalen.se